

udkast for Danmark, hvis den maatte finde den Fællesforfatning, som Regjeringen vil give, antagelig. Den nævnte ærede Rigsdagsmand har meget rigtig udviklet, hvorledes der paa begge Sider er et Tryk, det vil sige en Følelse af den lammende og uhyggelige Tilstand, hvori det hele Statslegeme maa befinde sig, indtil de Forhold, som nu ere saa forviklede, for ikke at sige forstyrrede, kunne blive ordnede ved en ny Grundlov, og der maa altsaa fra begge Sider være en Tilbøielighed til at gaae ind paa det Rimelige og Billige. En saadan gjensidig Tvang, der hviler over begge Parter, kan jo vistnok have sin store Nytte; det er vistnok ofte derved, at det er kommet istand, som ikke vilde være kommet istand, naar begge Parter kunde overlade sig til deres egne, særlige, maaffee eensidige Forstillinger om, hvad der er det Rette og Billige. Dette Forslag har altsaa virkelig Meget for sig, og dersom Folkethinget, inden Sagen kommer til 3die Behandling eller under 3die Behandling, skulde vise sig tilbøielig til at antage et saadant Forslag, saa vilde det mere end noget andet have Udseende til, at Regjeringen vilde gaae ind derpaa; Mere kan jeg paa ingen Maade udtale. Naar jeg har givet dette Forslag Fortrinnet fremfor de andre Forslag, som ere stillede, og som vistnok for en stor Deel vidne om en særdeles god Villie til at lette Regjeringen og Folket, det vil sige, det hele Samfund. Overgangen fra den utilfredsstillende Tilstand, hvori man nu befinder sig, til en bedre, saa troer jeg, at jeg derfor har antagelige Grunde. Det kunde vel synes, at Alternativ 2 i Fleertallets Forslag i det Væsentlige vilde være ligesaa tjenligt, men jeg troer dog, at det Forslag, der er stillet af den ovenmeldte ærede Minoritet, har en meget væsentlig Fordeel. Alternativ 2 gaaer ud paa, at Forfatningsloven ufortøvet skulde fremlægges, men denne ufortøvede Fremlæggelse troer jeg ikke kan finde Sted; jeg troer, at den i alle Tilfælde vilde være høist betænkelig, da der saa vilde opstaae en stor Spænding i de forskellige Landsdele, saavel mellem Landsdelene indbyrdes som i disse Landsdele selv med Hensyn til den nye Fællesforfatning, der i saa lang Tid, før den endnu kom til nogen virkelig Eksistens,

vilde blive Gjenstand for meer eller mindre ubillige Kritiker og maaffee Bestræbelser for at omstøde den. Derimod have de ærede Forslagsstillere af det tredie Mindretals Forslag villet, at der ingen foregaaende Forhandling skulde finde Sted, men at Forfatningsloven først skulde fremlægges paa den tredie Rigsdag, der skal tage den endelige Beslutning, og dersom den altsaa havde de Egenstaber, jeg forhen nævnte, at den nogenlunde tilfredsstillende billige Forordninger, saa vilde den jo blive antagen, og uden at den gjorde det, kunde man jo aldeles ikke gjøre Regning paa, at en Rigsdag, der ligesaavel som den nærværende er gaaet ud fra Folkets Valg, vilde gaae ind derpaa. Der er altsaa virkelig ikke saa ringe Garanti for, at man paa denne Maade kunde komme til et forønsket Resultat, og jeg troer, at det kunde fortjene foreløbig at overveies af det ærede Thing, om det ikke var rigtigt at foretrække dette Forslag. Naar jeg i paakommende Tilfælde har troet at burde foretrække det tredie Mindretals Forslag for Fleertallets, uagtet det under Nr. 2 indbefatter et Alternativ, som er noget beslagtet med Mindretallets Forslag, saa følger deraf ogsaa, at jeg ikke har troet, at den Endring, som er foreslaaet under Nr. 52, skøndt det jo vistnok ogsaa røber en god Villie til at komme Regjeringen imøde, eller, rettere sagt, til at fremme den endelige Oplosning af de forviklede Forhold, hvori vi ere, har det Værd som det tredie Mindretals Forslag; det forandrer nemlig Intet med Hensyn til den ufortøvede Forelæggelse af Fællesforfatningen, som jo er det, der er det Mislige i det andet Alternativ, og den Fordeel, som den ærede Ordfører har tillagt det, synes mig ikke at kunne have nogen stor Betydning. Der er ogsaa et andet Forslag, nemlig det, som er opført paa Listen under Nr. 46, som er meget imødekommende mod Regjeringen. Dersom der var Udseende til, at det kunde faae Stemmestørrelse...

Formanden: Maa jeg tillade mig at gjøre den høitærede Premierminister opmærksom paa, at det er taget tilbage.

Premierministeren: Ja, men er man dog ikke besejret til at tale om det som Hjemmel for Ens ældre Udtalelser?